

РЕШЕНИЕ

№ 795

гр. София, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XVII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

Членове: Петър В.. Сантиров
Петя Попова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Снежина Колева Въззивно наказателно дело
от частен характер № 20221100601205 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 16.11.2021 г., постановена по н.ч.х.д. № 16287/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 2-ри състав, подсъдимият К. М. А. е признат за невинен в това на 07.10.2019 г. в гр. София публично, по друг начин – посредством жалба с вх. № 812102/07.10.2019 г., подадена до министъра на вътрешните работи, да е разгласил позорни обстоятелства за С. Д. К. чрез следните твърдения в жалбата: „Полицай С. Д. К. в качеството си на разследващ говори на всеослушание, че ще направи всичко възможно с позволени и непозволени методи да ме уволнят от работа и да не съм Кандидат за Общински съветник от ГЕРБ, защото съм „ПОМАК“, и да му е приписал престъпления чрез следните твърдения в жалбата: „Оказва натиск върху колеги и работници да лъжесвидетелстват срещу мен“, „Под негова диктовка биха момче в гората заедно с други полицаи“ и „Коварството на полицай К. е стигнало дотам, че заедно със служители по горите, които няколко пъти са уволнявани, ходят по поверения ми Горско-стопански участък и правят манипулации на част от отсечените дървета, като изрязват част от дънера, изтриват Контролната горска марка и след това отиват там в гората и изкарват незаконна сеч, която незаконна сеч по коварен начин се пеписва на мен“, като клеветата е разпространена спрямо длъжностно лице (К. е изпълнявал длъжността „Разузнавач“ в сектор „Противодействие на икономическата престъпност при ОДМВР – Пазарджик“), по повод изпълнението на службата му в ОДМВР – Пазарджик, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 148, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 147, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 от НК.

С присъдата е отхвърлен като неоснователен предявеният на основание чл. 45 от ЗЗД срещу подс. К. А. граждански иск за сумата от 32 000,00 (тридесет и два хиляди) лева, представляващи обезщетение за претърпени от твърдените с тъжбата деяния неимуществени вреди.

Срещу присъдата в законоустановения срок са постъпили въззивна жалба и

допълнения към нея от частния тъжител С. К. чрез повереника му, с които се прави оплакване, че атакуваният акт е неправилен. Иска се присъдата да бъде отменена, подсъдимият да бъде осъден по повдигнатото обвинение, да бъде уважен предявеният граждански иск и подсъдимият да бъде осъден да заплати в полза на частния тъжител сторените от него разноски пред двете инстанции. Прави се подобрен анализ на свидетелските показания, като се излагат доводи, че първоинстанционният съд ги е обсъдил превратно в полза на защитата. Оспорват се правните изводи на първоинстанционния съд, като се твърди, че инкриминираните твърдения в жалбата на подс. А. са неистинни, обективират позорни обстоятелства и факти за тъжителя К. и му приписват престъпления. Излагат се съображения и че тези твърдения не попадат в обхвата на свобода на словото и на право на жалба, защитени от КРБ и ЕКПЧ.

В закрито съдебно заседание въззивният съдебен състав по реда на чл. 327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага събирането на допълнителни доказателства.

В открито съдебно заседание частният тъжител С. К. редовно призован, не се явява. За него се явява повереникът му – адв. С. Д..

В хода на съдебните прения повереникът на ЧТ С. К. прави искане за отмяна на обжалваната присъда и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде признат за виновен и да му бъде наложено справедливо наказание. Иска се и да бъде уважен предявеният срещу него граждански иск за неимуществени вреди, както и подсъдимият да бъде осъден да заплати направените от тъжителя разноски пред първата инстанция.

Защитниците на подс. К. А. правят искане за потвърждаване на първоинстанционната присъда като законосъобразна и обоснована, вкл. и в частта, в която е отхвърлен предявеният граждански иск. Защитата поддържа, че атакуваният съдебен акт се основава на събраните по делото доказателства и многостранната преценка на показанията на свидетелите, разгледани както поотделно, така и в тяхната съвкупност, и са съотнесени към съдържанието на тъжбата, отговора на подсъдимия и инкриминираната жалба до министъра на вътрешните работи. Счита, че въз основа на правилната интерпретация на събрания по делото доказателствен материал първоинстанционният съд е направил правилен правен извод, че не е налице извършено престъпление по чл. 148, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 147, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 от НК от подс. А., тъй като депозирането на инкриминираната жалба до министъра на вътрешните работи е било с цел защита от неправомерни действия спрямо него. Прави се искане за присъждане на разноски.

В своя защита подс. К. А. поддържа казаното от защитниците си, а в последната си дума моли да бъде потвърдена първоинстанционната присъда като законосъобразна.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, XVII-ти въззивен състав, като обсъди доводите във въззивната жалба и допълненията към нея, както и тези, изложени в съдебно заседание от страните, взе предвид разпоредбите на закона и извърши цялостна проверка на атакувания съдебен акт, намери за установено следното.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от надлежно легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на въззивен съдебен контрол, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд след собствен комплексен анализ на всички събрани по делото доказателства намира, че установената фактическа обстановка от районния съд е обоснована и почива на вярна и добросъвестна интерпретация на събраните по делото доказателства, анализирани в тяхната съвкупност.

Подсъдимият К. М. А. е роден на **** г. в гр. В., българин, български гражданин, със средно образование, неженен, неосъждан, трудово ангажиран.

През 2014 г. подс. К. А. бил назначен на длъжност „Лесничей – старши лесничей“ към Териториално поделение „Държавно горско стопанство А.“, гр. В., която изпълнявал и към 2019 г.

Към 2018 г. – 2019 г. ЧТ С. К. изпълнявал длъжност „Разузнавач“ в сектор „Противодействие на икономическата престъпност“ при ОДМВР – гр. Пазарджик.

Бащата на ЧТ С. К. също работел в ДГС „А.“, но тъй като подс. А. не харесвал начина му на работа, поискал от директора да го премести в друг участък.

През 2018 г. след проведена полицейска операция, в която взел участие и ЧТ С. К. срещу подс. К. А. било образувано досъдебно производство и му било повдигнато обвинение от Районна прокуратура – В. за престъпления по чл. 195, ал. 1, т. 2, т. 4 и т. 6, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 от НК и по чл. 311, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3, вр. чл. 26, ал. 1 от НК. С присъда от 02.09.2020 г., постановена по н.о.х.д. № 375/2019 г. по описа на Районен съд – В., подсъдимият бил признат за невинен и оправдан по така повдигнатите му обвинения. Присъдата била потвърдена с решение от 27.01.2021 г., постановено по в.н.о.х.д. № 575/2020 г. по описа на Окръжен съд – Пазарджик.

На 16.07.2019 г. в рамките на проведена съвместна акция между служители от Изпълнителна агенция по горите и полицейски служители от ОДМВР – Пазарджик, сред които ЧТ С. К. и свидетелите П.Ч. и С. А., в местност до гр. В. бил задържан св. К. Б., тъй като превозвал с камион дървесина без да има съответните документи. Малко след това св. Б. срещнал св. Ц.М. – служител към ДГС „А.“, който забелязал следи от кръв по лицето му. Св. Б. му споделил, че е бил бит от полицаи заради ЧТ К..

Във връзка със случая същият ден за разпит в РУ – В. бил призован и св. Ц.М.. ЧТ С. К. пожелал да разговаря лично със св. М. и в проведената беседа изразил интерес по отношение на подс. А.. Св. М. бил чувал от познати, че ЧТ К. има негативно отношение спрямо подс. А. и желае да бъде отстранен от работа. Поради това след като напуснал сградата на районното управление, той се свързал с подсъдимия и му разказал с подробности за разговора си с ЧТ К., както и за споделеното му от св. Б., че е бит от полицаи заради К.. Казал му, че частният тъжител е завил, че „му трябва А., а не той“, както и че е поискал от него да потвърди, че подсъдимият го кара да върши „незаконни неща“. Сподели му и че след като е отказал, ЧТ К. го заплашил, че ще го задържи за срок от 24 часа и ще му се случват „само лоши неща“. Подс. А. му отговорил, че не се учудва от отношението на тъжителя.

За случилото се св. К. Б. подал сигнал до Районна прокуратура – В., заведен с вх. № 105549/12.09.2019 г., в който описал, че лицата, които го задържали и му сложили белезници, му нанесли побой с юмруци в областта на корема, гърдите и главата. Към жалбата св. Б. приложил и медицинска документация от извършен му преглед и проведеното лечение.

Св. К. Б. споделил за случилото се в телефонни разговори и на свидетелите М.М. и В.М., които работели като секачи за управлявания от неговата майка ЕТ „Е. - А. Б.а“, като им заявил, че е бил бит от полицаи заради ЧТ К..

На 13.09.2019 г. полицейски служители от ОДМВР – Пазарджик, сред които ЧТ С. К. и свидетелите П.Ч. и С. А., посетили по сигнал сечище, находящо се в близост до гр. В.. По подозрение за извършвана незаконна сеч ЧТ К. и св. Ч. задържали свидетелите М.М. и В.М.. В проведената с двамата беседа ЧТ К. настоявал от тях да кажат, че подс. А. се занимава с незаконна сеч и че те работят за него, иначе „ще загазят“ и ще бъдат арестувани. Свидетелите М.М. и В.М. категорично отказали да направят подобни признания, тъй като не отговаряли на истината. Няколко дни след случая двамата поотделно се срещнали с подс. А. и му споделили за проведената с ЧТ К. беседа, като му предали, че тъжителят искал от тях да кажат, че той се занимава с незаконна сеч и продажба на дърва, както и че той им плаща.

Междувременно, в края на лятото на 2019 г. подс. К. А. и св. Ц.М. срещнали случайно свой познат – св. А.Р., който им споделил, че е видял ЧТ К. и още едно непознато лице преди няколко дни „да ровичкат нещо по пъновете“ на отсечени дървета в поверения на подсъдимия горски участък. Св. Р. ги завел до мястото и при извършена проверка от страна на подс. А. и св. М. било установено, че действително част от дънерите на вече отсечени дървета били прерязани, а контролните им марки липсвали.

Споделеното пред подс. А. от свидетелите Ц.М., В.М., М.М. и А.Р. по отношение на различни случаи, в които участвал ЧТ К. и е проявявал негативно отношение спрямо личността на подсъдимия, мотивирали последния да сезира министъра на вътрешните работи, като поиска да бъде извършена проверка на всяка от споделените му от трети лица ситуации. Така на 07.10.2019 г. подс. А. депозирал жалба с вх. № 812102-1790/07.10.2019 г., адресирана до министъра на вътрешните работи, в деловодството на Министерството на вътрешните работи в гр. София, в която описал незаконосъобразни според него действия на ЧТ С. К. в качеството му на полицейски служител. Така въз основа на споделеното му от свидетелите М., М. и Р. написал следното по отношение на ЧТ К.:

- „Полицай С. Д. К. в качеството си на разследващ говори на всеослушание, че ще направи всичко възможно с позволени и непозволени методи да ме уволнят от работа и да не съм Кандидат за Общински съветник от ГЕРБ, защото съм „ПОМАК“ и не трябва да съм в тази партия“;

- „Оказва натиск върху колеги и работници да лъжесвидетелстват срещу мен“;

- „Коварството на полицай К. е стигнало дотам, че заедно със служители по горите, които няколко пъти са уволнявани, ходят по поверения ми Горско-стопански участък и правят манипулации на част от отсечените дървета, като изрязват част от дънера, изтриват Контролната горска марка и след това отиват там в гората и изкарват незаконна сеч, която незаконна сеч по коварен начин се пеписва на мен. За случая имам очевидец.“;

- „Под негова диктовка биха момче в гората заедно с други полицаи, за което има медицинско и свидетели“.

В жалбата подсъдимият изразил недоволството си спрямо ЧТ К. и по отношение на други случаи и като цяло бил възмутен от начина, по който тъжителят изпълнява длъжността си, с оглед на което искал от министъра като висшестоящ орган да бъде извършена проверка.

Въз основа на жалбата било възложено на служители при Дирекция „Вътрешна сигурност“ към МВР да бъде извършена проверка, която приключила с обобщаващ резултатите доклад рег. № 9585р-502/01.07.2020 г., изпратен за вземане на отношение по компетентност на Окръжна прокуратура – Пазарджик. По преценка на наблюдаващия прокурор преписката била препратена на Районна прокуратура – В.. Така на 15.06.2020 г. на ЧТ С. К. бил призован в Районно управление – Пловдив за снемане на сведения и тогава разбрал, че срещу него е подадена жалба от подс. А., но не бил запознат с нейното съдържание. На 19.11.2020 г. частният тъжител получил постановление от 12.11.2020 г. за отказ да се образува досъдебно производство, от което установил, че жалбата на подсъдимия е до министъра на вътрешните работи срещу него в качеството му на длъжностно лице и по повод изпълнение на служебните му задължения. Тогава тъжителят подал молба до РП – В. за достъп до материалите по преписката и издаване на незаверен препис от жалбата и бил запознат със съдържанието на последната.

Частният тъжител се почувствал засегнат от написаното в жалбата по негов адрес, с оглед на което депозирал тъжба в СРС, НО, въз основа на която било образувано настоящото дело.

Описаната по-горе фактическа обстановка се установява от събраните от първоинстанционния съд доказателства и доказателствени средства, както следва: **гласните доказателствени средства** чрез обясненията на подсъдимия К. М. А. (л. 44-46, 172, 175, 198, 298-299 от съд. д.) и показанията на свидетелите Б.П.Ч. (л. 169-170 от съд. д.), М. В.М. (л. 170-172 от съд. д.), В.Д.М. (л. 172-173 от съд. д.), Ц.П. М. (л. 173-174 от съд. д.), П.Н. Ч. (л. 175-176 от съд. д.), очна ставка между П.Н. Ч. и В.Д.М. (л. 177-178 от съд. д.), очна ставка между П.Н. Ч. и М. В.М. (л. 178 от съд. д.), В.М. К.а (л. 179-180 от съд. д.), А.М. Р. (л. 199-200 от съд. д.), К. С. Б. (л. 271 от съд. д.), С. А. А. (л. 271-272 от съд. д.) и **писмените доказателства**: копие от жалба от К. М. А. с вх. № 81202 от 07.10.2019 г. (л. 8 от съд. д.), копие на постановление за отказ от образуване на досъдебно производство (л. 9-12 от съд. д.), писмо от 25.03.2021 г. от Окръжна прокуратура – Пазарджик ведно със справка (л. 62-66

от съд. д.), писмо от 24.03.2021 г. от Районно управление – В. към Областна дирекция на МВР – Пазарджик ведно с характеристична справка на подс. К. А. (л. 71-72 от съд. д.), справка за съдимост на подс. К. А. (л. 76 от съд. д.), копие на присъда от 02.09.2020 г., постановена по н.о.х.д. № 375/2019 г. по описа на Районен съд – В., и мотиви към присъдата (л. 80-98 от съд. д.), решение от 27.01.2021 г., постановено по в.н.о.х.д. № 575/2020 г. по описа на Окръжен съд – Пазарджик (л. 99-104 от съд. д.), писмо от 26.03.2021 г. от Районна прокуратура – Пазарджик, Териториално отделение – В. с приложени копия на материалите по пр. пр. № 754/2020 г. на ТО В. към РП Пазарджик (л. 110-160 от съд. д.), писмо от 25.05.2021 г. от Специализирана прокуратура с приложено постановление за привличане на обвиняем от 05.02.2020 г. (л. 182-185 от съд. д.), писмо от 19.05.2021 г. от Дирекция „Вътрешна сигурност“ към МВР (л. 187 от съд. д.), копие от електронната страница на Търговски регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел, съдържаща актуално съд.ие на „К.Л.-***“ ЕООД (л. 191-192 от съд. д.), писмо от 09.08.2021 г. от Областна дирекция на МВР – гр. Пазарджик с приложени копия на изготвени документи за задържане (л. 218-230 от съд. д.), писмо от 12.08.2021 г. от Областна дирекция на МВР – гр. Пазарджик с приложени копия на изготвени документи за задържане (л. 232-236 от съд. д.), писмо от 23.08.2021 г. от Районна прокуратура – Пазарджик, Териториално отделение – В. с приложени копия на жалба на К. Б. и медицински документи (л. 239-246 от съд. д.), писмо от 24.08.2021 г. от Специализирана прокуратура „Следствен отдел“ с приложени копия на постановления за привличане на обвиняеми (л. 248-257 от съд. д.), писмо от 24.08.2021 г. от Областна дирекция на МВР – гр. Пазарджик с приложени копия на изготвени документи за задържане (л. 259-266 от съд. д.), писмо от 19.10.2021 г. от Областна дирекция на МВР – гр. Пазарджик, Сектор „Пътна полиция“ с приложена справка (л. 274-275 от съд. д.), писмо от 22.10.2021 г. от Служба по вписванията към Агенция по вписванията (л. 281 от съд. д.), справка за съдимост на подс. К. А. (л. 283 от съд. д.), писмо от 15.10.2021 г. от Териториална дирекция на НАП Пловдив офис Пазарджик с приложена справка (л. 284-286 от съд. д.) и справка № 1413552/16.11.2021 г. от Агенция по вписванията (л. 290-296 от съд. д.).

Фактическите констатации на първоинстанционния съд са обосновани и почиват на прецизен и правилен анализ на доказателствения материал, като изводите му в тази насока се споделят изцяло и от въззивния състав. При изграждането им не са допуснати логически грешки. Оценката на доказателствата по отношение на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, съобразно очертаните от тъжбата рамки, е направена в съответствие с правилата на формалната логика. Въззивният съд констатира, че е налице изчерпателност в обсъждането на доказателствените източници от страна на контролирания съд, в рамките на което е обсъдил и противоречията между някои от тях и е изложил конкретни и мотивирани доводи относно това кои доказателства кредитира.

Въззивният съд извърши проверка на доказателствената дейност на първостепенния съд и не констатира наличие на процесуални нарушения в тази насока, тъй като доказателствата не са тълкувани превратно, нито е допуснато необоснованото им надценяване или negliжиране, поради което доводите в жалбата на ЧТ С. К. въззивната инстанция намира за неоснователни.

При установяване на решаващите факти, свързани с въпроса извършено ли е инкриминираното деяние от подс. К. А., контролираният съд е анализирал подробно доказателствената съвкупност, в която с решаващо значение са данните от кредитираните гласни доказателствени средства и писмени доказателства, като съдът правилно е очертал и предмета на доказване по делото – по какъв начин подсъдимият е научил за твърдяната в жалбата информация и какво е неговото отношение към тази информация.

На първо място, въззивната съдебна инстанция, подобно на първата, кредитира копие от жалба с вх. № 81202 от 07.10.2019 г., приложена към тъжбата, от което се доказва по несъмнен начин, че подс. К. А. е депозирал жалба до министъра на вътрешните работи, в която се съдържат инкриминираните в тъжбата изрази относно ЧТ С. К. в качеството му на длъжностно лице – разследващ полицай. Това, че подсъдимият е написал жалбата и се е подписал под нея не се оспорва от нито една от страните.

Настоящият съдебен състав, изцяло споделя изводите на СРС, относими към личността и служебната ангажираност на ЧТ С. К. към инкриминираната дата, като прецени, че същите са формирани въз основа на правилен анализ на събраните по делото доказателствени материали.

На следващо място, след самостоятелен анализ на обясненията на подс. К. А., отчитайки двойствената им природа на гласно доказателствено средство, необвързано със задължение за изясняване на истината, и на важно и ефективно средство за защита, настоящата инстанция, подобно на първата, им даде вяра в цялост. Обясненията на подсъдимия са обстойни, логични, последователни и намират подкрепа както в кредитираните гласни доказателствени средства, така и в писмените доказателства, събрани и проверени по делото. Те носят информация за всички относими към предмета на доказване по делото факти, като дават информация за повода за написване и депозиране на процесната жалба и за факта, че отразените в нея думи и изрази действително изхождат от лицето, сочено за неин автор. Подсъдимото лице в подробен разказ е посочил източниците, от които е получил информация за твърденията си, изложени в жалбата, отнасящи се до частния тъжител, което кореспондира с показанията на разпитаните в хода на първоинстанционното съдебно следствие свидетели Ц.М., В.М., М.М. и А.Р., които са категорични, че са предавали с подробности всяко съприкосновение с частния тъжител, в рамките на което от последния е било замесвано името на подс. А..

Първо, обясненията на подс. К. А. се подкрепят от показанията на св. Ц.М., че последният му е споделил, че при проведената на 16.07.2019 г. беседа ЧТ К. казал на св. М., че не му трябва той, а подс. А., и искал от него да каже, че подс. А. го кара да прави незаконни неща. Въззивният съд се довери и на изложеното от св. М., че много хора са знаели, че К. искал „да намери цаката“ на А. и да го отстрани от работа, както и че конфликтните отношения между тях са породени заради бащата на тъжителя. В тази насока са и обясненията на подсъдимото лице, че бащата на тъжителя работел при него в ДГС „А.“, но не харесвал начина му на работа и поискал от тогавашния директор да го премести в друг участък. Изложените обстоятелства обясняват формулираните от подсъдимия оплаквания в процесната жалба в насока, че ЧТ К. щял да направи всичко възможно да бъде уволнен от работа и да не е кандидат за общински съветник.

По-нататък, първоинстанционният съд обосновава е кредитирал показанията на свидетелите М.М. и В.М. досежно познанството им с подсъдимия и частния тъжител и отношенията между тях, както и изложеното от двамата свидетели, че са споделили с подсъдимия, че по време на тяхно задържане в рамките на полицейска акция ЧТ К. настоявал да кажат, че работят за подс. А., че той им плаща и че той продава дърва от незаконна сеч, иначе „ще загаят“ и ще бъдат арестувани. Първият съд обосновава е отчел, че посочените твърдения свидетелите М. отстояват и в проведените със св. Ч. очни ставки. Изложеното от М. кореспондира с обясненията на подсъдимия относно начина, по който е узнал за конкретно изречените пред тях думи от частния тъжител.

Неоснователни са възраженията на повереника срещу приетата достоверност на показанията на свидетелите М., поради необективност и заинтересованост на същите и тясната им връзка с подс. А., на които той бил началник. Независимо от цитираното от страната изявление, действителна част от показанията на св. М.М. в началото на разпита му, от цялостния на прочит на последния не остава каквото и да е съмнение, че подсъдимият не му е началник, т.к. работи във фирмата „А. Б.“, която му е работодател. Такива са показанията и на св. В.М.. Така че, свързаност между тези свидетели и подсъдимия и въз основа на това на зависимост на първите от последния не се разкрива. Не онагледява такава и факта, че лицата наричат подсъдимия „началник“, обосновава с действителното заемане на длъжност от подсъдимия в ДГС „А.“ и въз основа на това даване или на разрешения да се сече или не в определен район, извод който също се прави от показаното от двамата свидетели.

Факт е, че в показанията си М.М. и В.М. твърдят, че времето към което отнасят описваните от тях събития и разговор с ЧТ К. са от лятото на 2019г., а в отличие на това

приложените заповеди за задържане на лицата са от 13.09.2019г. Съществено е обаче, че и двамата свидетели конкретизират едно единствено такова събитие, което времево свързват със задържането си, а писмените доказателства сочат че през 2018г. и 2019г. свидетелите са били задържани единствено на посочената в заповедите дата, при което съмнения в тази насока за какъв и кога осъществил се факт от действителността свидетелстват не се поражда за настоящия състав. Именно поради посоченото, от това, че помнят разговора с ЧТ К., а не помнят датата на задържането си, както се възразява, съдът не прави извод заинтересованост на двама свидетели от изхода на делото и в полза на подсъдимия.

По довода за противоречието между показанията на свидетелите М. и тези на св. Ч., първият съд е изразил аргументи, чрез които обективира становището си за даване на доверие на първите, с тях настоящият състав е солидарен и не следва да преповтаря.

И според настоящия състав показанията на св. М.М. и св.В.М. следва да се възприемат за достоверни и се ценят по отношение на събитията, свързани със св. Б. и неговите изявления в тази връзка пред тях, че е бит от полицаи. Св. В.М. с детайли описва кога се е случило това „преди нас да ни хванат“, което кореспондира с писмената жалба, подадена от Б. и медицинската документация по този повод, свързани с проверка от ИАГ и полицаи средата на месец юли 2019г. Отделно от това не може да се подмине и твърдението на св. В.М., че не е подал посочената информация към подс. А., което потвърждава, че източник на тази информация за последния е бил св. М. . А съвместно разгледани показанията на св. М. и св. М. са кореспондиращи и взаимнодопълващи се.

Предвид изложеното, първоинстанционният съд правилно е извел, че оплакванията на подсъдимия, описани в процесната жалба, че частният тъжител оказва натиск върху негови колеги и работници да лъжесвидетелстват срещу него, се основава на изцяло на споделените му конкретни обстоятелства от свидетелите Ц.М., В.М. и М.М..

По-нататък, въззивният съд даде вяра на показанията на свидетелите А.Р. и Ц.М. досежно случай, в който св. Р. видял ЧТ К. с още едно лице да извършват интервенции на част от отсечени дървета, които се намирили в района, поверен на подсъдимия, и съобщил за това на подсъдимия и св. М.. Съдът се довери на показанията на св. М., че вследствие на това била предприета проверка, при която с подсъдимия установили, че действително са налице интервенции върху посочения от Р. отсечен дървен материал. Именно въз основа на подадената от св. Р. информация и извършения оглед на мястото от страна на подсъдимия и св. М., подсъдимият е описал в процесната жалба съмненията си, че ЧТ К. манипулира отсечен дървен материал, представяйки ги го като незаконна сеч, която твърди, че тъжителът след това приписва на него.

Неоснователни са доводите на повереника за противоречия в показанията на св.Р. и св. М.. Такива не се разкриват при прочит и съпоставка на показаното и от двамата: че св. А.Р., пред подс. А. и св. М. е споделил, че е видял по време на разходката си в гората две лица, едното от които ЧТ К., които правили нещо по дънерите, както и че ги е завел до посочената местност. Налице е пълна еднопосочност по твърдените и съществени за делото обстоятелства, за които и двамата свидетелстват, и за споделените от Р. обстоятелства пред тях.

По сходен начин са формулирани и оплакванията в жалбата на подс. А., че под диктовка на частния тъжител са били момче в гората заедно с други полицаи. Въззивният съд, подобно на СРС, кредитира показанията на св. М., че е споделил на подсъдимия подробности, касаещи съС.ието на св. Б. след задържането му от полицейските служители, както и че св. Б. лично му е споделил, че е бит от полицаи. Последното кореспондира и с показанията на свидетелите М. /обсъдени по – горе/, че именно от св. Б. са чули, че е бит от полицаи, както и с приобщената по делото жалба, подадена от св. Б. до Районна прокуратура – В., в която се е оплакал за нанесения му побой и приложените към нея медицински документи. В тази връзка първоинстанционният обосновано е отчел, че показанията на св. Б., дадени в хода на първоинстанционното съдебно следствие, демонстрират въздържане от подробности за обстоятелства, при които е реализирано задържането му през лятото на 2019

г., като последното се обяснява логично с обясненията на подс. А., че св. Б. преди откритото съдебно заседание му е споделил, че ще се въздържа съзнателно пред съда от детайли и коментари. С оглед на изложеното, СРС правилно е приел, че констатираните в съдържанието на показанията на св. Б. пороци не биха могли да опровергават заявеното от свидетелите М. и М. по отношение на източника, от който всеки от тях, а и самият подсъдим, са разбрали подробности за причинените на св. Б. телесни увреждания и обстановката, в която са получени.

На следващо място, след самостоятелен анализ на показанията на св. Б.Ч., въззивният съд ги прие за относими единствено в частта, в която потвърждава, че в общността, в която е живеел подсъдимият, се е говорело за негативното отношение на ЧТ К. към него, което кореспондира с показанията на свидетелите М., М. и Р. и обясненията на подсъдимия. Първият съд обосновано е приел, че в останалата си част показанията на свидетеля не спомагат за изясняване на обстоятелствата от предмета на доказване, тъй като по съществото си представляват предположения за отношението на ЧТ К. към подсъдимия, но не изясняват негови конкретни действия или изречени думи.

Първоинстанционният съд обосновано е обобщил, че за правилното решаване на делото при анализа на свидетелските показания е от съществено значение какво е съобщено на подсъдимия от трети лица за всяко от разглежданите събития, а не конкретното съдържание на разговори между свидетелите М. и М., от една страна, и ЧТ К., от друга, обстановката, в която св. Б. е получил телесни наранявания, както и дали св. Р. е забелязал или не частния тъжител в гората. Предаденото му от всеки от посочените по-горе свидетели е подтикнало подсъдимият да го пресъздаде в писмена форма чрез процесната жалба, описвайки според собствените си разбирания, оценки и умозаклучения споделеното му относно отношението на ЧТ К. спрямо него в различни случаи. Първият съд обосновано е изтъкнал и че по делото не са събрани доказателства, че изложените от подс. А. в жалбата обстоятелства не отговарят на истината, както и че подсъдимият е знаел или е могъл да узнае за това.

На следващо място, показанията на свидетелите П.Ч. и С. А. по отношение на обстоятелствата около задържането на свидетелите М.М., В.М. и К. Б. не спомагат особено за изясняване предмета на делото. И това е така т.к.: първият възпроизвежда събития относно проведена полицейска операция есента 2019г., с участие на ЧТ К., но няма спомен ЧТ да е коментирал намерени там предмети и връзката им с А.. Вторият свидетел дава сведения относно провеждането на полицейската операция по задържане на Б., при което свидетелства, че ЧТ не е бил наблизо. Съобщените от тези двама свидетели данни по никакъв начин не противостоят на коментираните по – горе и възприети източници, а и следва да се подчертае същественото значение на това какво е споделено от свидетелите М. и М. на подсъдимия като изречени от тъжителя реплики по негов адрес, съответно оплакванията на Б. за извършено спрямо него насилие, достигнали до знанието на подсъдимия, тъй като подсъдимият не е присъствал лично на нито едно от тези събития, а е ползвал като основа за инкриминираните твърдения срещу тъжителя чутото от трети лица. В подкрепа на последното е, че за част от тези твърдения подсъдимият е посочил в жалбата, че има свидетели и писмени доказателства.

Показанията на св. В. К.а съдържат информация за това как процесната жалба и инициираната вследствие на нея проверка са повлияли на съпруга ѝ – ЧТ С. К., което намира подкрепа в приложените по делото медицински документи в тази насока, но не съдържат факти, свързани с предмета на доказване, поради което също не допринасят за изясняването му.

Първата инстанция е дала вярна интерпретация и на приобщените по делото писмени доказателства. Същите допринасят за изясняване обстоятелствата по делото, като въззивният съд намира за правилно решението на СРС да се позове на тях при изграждане на фактическите си изводи.

В обобщение въззивната инстанция намира, че фактическата обстановка е изведена

от районния съд при стриктно съблюдаване на процесуалните правила и не е допуснато превратното тълкуване на доказателствата, вътрешното убеждение на първостепенния съд по фактите е правилно формирано и няма основание да бъде променяно или замествано.

Въз основа на направения доказателствен анализ и установената чрез него фактическа обстановка, настоящата инстанция споделя и правните изводи на първоинстанционния съд, че подс. К. А. не е извършил престъпление по чл. 148, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 147, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 от НК.

Въззивната инстанция споделя правните изводи на районния съд относно същността на състава на престъплението клевета. За да бъде осъществен съставът на престъплението клевета по смисъла на чл. 147, ал. 1 и сл. от НК, е необходимо от обективна страна да бъде установено, че субектът на престъплението по този законов текст е разгласил неистинско позорно обстоятелство за пострадалото физическо лице или му е приписал неизвършено от него престъпление. Разгласяването на позорно обстоятелство за друго се осъществява чрез довеждане до знанието на трети лица на твърдения за съществуването на определен факт, свързан с личността на пострадалия – относно неговото минало или настоящо поведение, укоримо от гледна точка на господстващия морал, прояви от личния му живот, негови служебни или обществени изяви или отрицателни качества, които са от една страна неверни, несъответни на обективната действителност, а от друга – са от естество да нахърнят доброто му име в обществото, тъй като характеризират отрицателно личността на пострадалия. Приписването другиму на извършено престъпление се осъществява чрез довеждане до знанието на трети лица от страна на престъпния деец на твърдения, че пострадалият е извършил конкретно престъпление, което той в действителност не е извършил (решение № 464/1981 г. на ВС, I н. о. и решение № 80/1998 г. на ВКС, I н. о.).

Престъплението, уредено в цитирания законов текст е резултатно, като за довършеността му се изисква твърденията на дееца в посочения по-горе смисъл да са доведени до знанието на поне едно трето лице, явяващо се в случая предмет на посегателство. За съставомерността на деянието от обективна страна не е необходимо деянието да е извършено присъствено спрямо пострадалия.

От субективна страна, клеветата е престъпление, което може да се осъществи както с пряк, така и с евентуален умисъл. Във всички случаи обаче, субектът трябва да съзнава позорния характер на разгласяването обстоятелство или престъпния характер на приписваното деяние, както и неистинността на позорното обстоятелство или това, че пострадалият не е извършил приписваното му престъпление (решение № 745/1991 г. на ВС, III н. о.).

Клеветата е квалифицирана, когато е нанесена публично; когато е разпространена чрез печатно произведение или по друг начин; когато е извършена по отношение на длъжностно лице или на представител на обществеността при или по повод изпълнение на службата или функцията му, когато е извършена от длъжностно лице или на представител на обществеността при или по повод изпълнение на службата или функцията му, както и ако от клеветата са настъпили тежки последици.

В конкретния случай отговорността на подс. К. А. е ангажирана с тъжбата за това клеветата, изразяваща се както в разгласяване на позорни обстоятелства за частния тъжител, така и в приписването му на престъпления, да е била нанесена публично, да е била разпространена по друг начин – посредством жалба, спрямо длъжностно лице по повод изпълнението на службата му. По делото несъмнено се установи, че в своя жалба с вх. № 812102/07.10.2019 г., подадена до министъра на вътрешните работи, подс. А. е направил инкриминираните твърдения спрямо ЧТ К. в длъжностното му качество на „Разузнавач“ към „Сектор противодействие на икономическата престъпност“ към ОДМВР – Пазарджик по повод изпълнение на службата му. Също така по делото се установи, че в хода на извършените проверки по жалбата срещу ЧТ К. не са установени данни за допуснати нарушения от негова страна.

Основният спорен въпрос по делото е правен и се отнася до обстоятелството дали

инкриминираните от частния тъжител фрази са годни да осъществят от обективна страна състава на престъплението клевета, като същият е намерил своето правилно разрешение в мотивите на обжалваната присъда. Противно на доводите във въззивната жалба, настоящият съдебен състав установи, че в мотивите си районният съд е изложил подробни съображения както по отношение на обвинението, че подсъдимият е разгласил за тъжителя неистинско позорно обстоятелство, така и досежно обвинението, че му е приписал престъпления.

Както е изяснил първоинстанционният съд, депозирането на процесната жалба от страна на подс. А. безусловно представлява израз на признатото и гарантирано в чл. 45 от Конституцията на Република България право на гражданите да подават жалби, а поддържаното и пред този състав възражение, че е налице недобросъвестна употреба с правото на жалба, не се споделя. От значение за изводите за деянието и субективната му страна е целта, с която е подадена жалбата. Ако е за да се търси защита на засегнати, според жалбоподателя, негови права и законни интереси от компетентни държавна институция или орган, няма как да има клевета, тъй като чл. 56 от КРБ гарантира правото да се търси защита без страх от репресии. Не може да се приеме, че се извършва престъплението клевета, ако съответните твърдения са обективирани в жалба, подадена до държавен орган, с цел защита на правата на лицето и излагане на фактическа обстановка. Следва да се отчете, че не всякога депозирането на жалба до компетентна институция изключва отговорността за клевета. Такива са само случаите, в които жалбата се подава от лицето с цел защита на законните му права и интереси, а не причиняване на вреда на визираното в жалбата лице.

На първо място така установените по делото факти сочат, че в инкриминирания с тъжбата израз: „Полицай С. Д. К. в качеството си на разследващ говори на всеослушание, че ще направи всичко възможно с позволени и непозволени методи да ме уволнят от работа и да не съм Кандидат за Общински съветник от ГЕРБ, защото съм „ПОМАК“, за които на подс. К. А. е повдигнато обвинение, не се съдържат твърдения за позорящи честта и достойнството на тъжителя обстоятелства. Деянието, осъществено от подс. А., не е съставомерно от обективна страна. Изразът представлява изказано мнение от страна на подсъдимия, а от друга страна съответният сезиран държавен орган няма право да формира лично субективно мнение за дадено лице, за да се приеме, че твърденията/оценката на лицето, подало жалбата, може да навреди на доброто име на засегнатия пред съответната институция.

По делото бе несъмнено установено както от обясненията на подс. А., които настоящият състав изцяло кредитира с доверие, така и от показанията на свидетелите М., М. и Р., че на тях лично и в общността, в която живеят, е известно негативно отношение на тъжителя спрямо подсъдимото лице, което е достигнало и до знанието на подсъдимия. Последното следва да се разглежда и в контекста на причината за пораждаване на негативното отношение на частния тъжител спрямо подсъдимия, а именно, че по инициатива на последния бащата на тъжителя е бил преместен в друг участък на ДГС „А.“. Предвид изложеното инкриминираните с тъжбата изрази, посочени по-горе, не съдържат твърдения за позорящи честта и достойнството на тъжителя обстоятелства, тъй като разгледани в контекста на съдържанието на процесната жалба и нейната цел, а именно да бъде потърсена защита от твърдяно от подсъдимия противоправно поведение на тъжителя, се установява, че се касае за негова лична позиция и оценка за поведение на тъжителя като полицейски служител, която има оценъчен, мисловен характер и за нея той не следва да носи наказателна отговорност. Този извод се налага и при цялостен прочит на съдържанието на жалбата, която недвусмислено завършва с настоятелност да се извърши проверка, за да се установи действителното положение и да бъдат предприети конкретни мерки. В този смисъл изводите, които някой прави от чутото, създаването на различни версии, предположения, аналогии, внушението, мнението – не са клевета. Те не могат да бъдат доказани и не подлежат на доказване.

Въззивният съд споделя изцяло развитите съображения на първостепенния и по отношение на това, че в инкриминирания израз са изложени твърдения за едно бъдещо поведение на частния тъжител, което не е конкретизирано и не става ясно какви са

„позволените и непозволените средства за отстраняване от работа“, с оглед на което е направен обоснован извод, че изложеното не може да бъде оценено като позорящо тъжителя. Също така по отношение на фразата „защото съм помак“, СРС правилно е заключил, че от начина на формулирането ѝ не може да се установи дали това е твърдение на тъжителя или е умозаключение на подсъдимия, което възпрепятства възможността посоченият израз да се вменява като дискриминационно отношение на тъжителя спрямо подсъдимия поради негова етническа принадлежност, а оттук същият да се явява клеветническо тъжителя обстоятелство.

На следващо място, настоящата съдебна инстанция се солидаризира с изложеното от първата, че от съдържанието на използваните от подс. К. А. изрази, инкриминирани в тъжбата: „Оказва натиск върху колеги и работници да лъжесвидетелстват срещу мен“; „Под негова диктовка биха момче в гората заедно с други полицаи“ и „Коварството на полицаи К. е стигнало дотам, че заедно със служители по горите, които няколко пъти са уволнявани, ходят по поверения ми Горско-стопански участък и правят манипулации на част от отсечените дървета, като изрязват част от дънера, изтриват Контролната горска марка и след това отиват там в гората и изкарват незаконна сеч, която незаконна сеч по коварен начин се пеписва на мен“, не може да се изведе конкретно твърдение, че ЧТ С. К. е извършил престъпления. Когато на лицето се приписва престъпление, се изисква да е за общественоопасно деяние, достатъчно конкретно по време, място, начин и обща характеристика на извършване, дори и без да е напълно конкретизирано, например относно целта на деене. За съставомерността на деянието е необходимо обаче приписването престъпление да не е извършено от пострадалия, което да се съзнава от клеветящия или най-малко да се допуска неистинността им, вкл. авторството (решение № 85 от 10.02.2014 г. по н.д. № 2383/2013 г. на ВКС).

Както е изяснил първостепенният съд, в настоящия случай посочените три твърдения, които според ЧТ К. съдържат данни за извършени от него престъпления, се явяват неиндивидуализирани както по време и място, така и по начин на извършване на конкретни действия, които да се приписват на тъжителя. Въззивният съд изцяло възприема приетото от първоинстанционния, че така формулирани посочените изрази не позволяват изложеното в тях да се свързва с факти, относими към конкретен състав на престъпления. По делото се изясни, че посочените три твърдения са основани на предадена на подс. А. информация от свидетелите М., М. и Р. за различни случаи, в които ЧТ К. е бил участник и е изразявал негативното си отношение спрямо подсъдимото лице. Оттук СРС е направил обоснован извод, че посочените изрази са оценъчни съждения на подс. А., резултат от неговата мисловна дейност и тези интерпретации не подлежат на санкция.

Мотивите на СРС са аналитични и задълбочени и от застъпената позиция, не може да се направи извод за пристрастие от решаващия орган по повод изхода на делото. От обстоятелството, че прокурор от ОП Пазарджик е изпратил жалбата на А. с указание за разследване на престъпление по чл. 293, ал.2 от НК до РП В.; от факта, че прокурорската преписка е приключена с отказ да се образува наказателно производство; както и от цитираното от повереника решение на друг състав СГС с твърдение, че е при сходни данни, не могат да послужат като аргумент за различен изход по делото. Първо те не са обвързващи за състава, а пълноценния извод дали е налице основателност на обвинителните твърдения се изгражда на събрани и проверени по конкретното дело доказателства, както е и в случая.

Първоинстанционният съд правилно е приел посочените изрази на подс. А. като реализирана възможност в едно демократично общество, управлявано от върховенството на закона, гражданин да докладва нередност в поведението на длъжностно лице, независимо, че тези твърдения са могли да окажат влияние върху професионалното положение на тъжителя, да подкопаят авторитета му, да отнемат време и ресурси и да доведат до дисциплинарни санкции срещу него. Установено е и обстоятелството, че изложените в жалбата твърдения, доколкото не са направени публично, дори и да са оказали отрицателно въздействие върху репутацията на длъжностното лице, то е доста ограничено. По принцип

проверка по отношение на длъжностно лице, инициирана от жалба на гражданин, не може да бъде разглеждана като неправомерно засягане репутацията на проверяваното лице, тъй като както бе изяснено, правото на жалби на гражданите е конституционно закрепено и упражняването му е с цел да се потвърди или отхвърли твърдението на жалбоподателя. Ето защо, без значение за преценка на наказателната отговорност на подсъдимия, е и обстоятелството, че проверката на работата на частния тъжител като полицейски служител, не е установила той да е извършвал нарушения.

Верни са изводите на първата инстанция и относно това, че подаването на конкретния сигнал не осъществява субективните признаци на твърдяното престъпление, т.к. целта е била иницииране на проверка, а не разгласяване на позорни обстоятелства или приписване на престъпление. Правилен е извода, че наличната увереност при подсъдимия, обоснована на конкретните фактически обстоятелства, във в истинността на твърденията, които е навел изключва възможността за извод за неправомерно упражняване от негова страна на правото на жалба, изключва и умисъла за клевета.

С оглед изложеното и поради липса на доказани частни съставомерни признаци от обективна и субективна страна и в частност – изпълнително деяние и изискуемото се от закона субективно психично отношение към общественотоопасните му последици, изтъкнатото възражение на повереника на тъжителя, че по делото са събрани необходимите по обем и категоричност доказателствени източници в подкрепа на извода, че подс. А. е осъществил престъпния състав от обективна и субективна страна, настоящият съдебен състав намира за неоснователно, съобразно ангажираните по-горе мотиви.

Въз основа на изтъкнатите съображения СРС законосъобразно и обосновано на основание чл. 304 от НПК е признал подс. К. А. за невинен и го е оправдал по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 148, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, вр. чл. 147, ал. 1, пр. 1 и пр. 2 от НК.

Въззивният съдебен състав намира за правилни и съображенията на първоинстанционния, че не са налице предпоставките за ангажиране на гражданската отговорност на подс. К. А. за нанесени неимуществени вреди по реда на чл. 45 от ЗЗД. За да е налице деликт по смисъла на чл. 45 от ЗЗД, е необходимо виновно и противоправно поведение, настъпили вреди и причинна връзка между поведението и вредите. Настоящата инстанция прецени, че от събраните пред СРС доказателства не може да се направи категоричен извод, че елементите на сложния фактически състав на непозволеното увреждане са били изпълнени, тъй като не се установи подсъдимият да е извършил инкриминираното деяние. Предявеният граждански иск е неоснователен поради обстоятелството, че частният тъжител и граждански ищец не доказва виновно и противоправно поведение на подсъдимия, довело до някакви неимуществени вреди за него, поради което първоинстанционната присъда и в тази част следва да бъде потвърдена.

При осъществената в цялост служебна проверка на обжалваната присъда, въззивният съд, противно на доводите във въззивната жалба, не констатира неправилност на същата, които да налагат нейната отмяна или изменение, поради което следва да бъде потвърдена.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 16.11.2021 г., постановена по н.ч.х.д. № 16287/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 2-ри състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____